

NOTAT

VEDR. TROSLÆREKONGREGATIONENS SKRIVELSE AF 25. JANUAR 2007 OM VASSULA RYDEN

SKRIVELSEN AF 25. JANUAR 2007

Anledningen: Troslærekongregationen modtager atter og atter anmodning om at tage stilling dels til notifikationen af 6. oktober 1995 dels til hvilke kriterier, den lokale kirke skal anvende for at afgøre det opportune i udbredelsen af Vassulas skrifter.

I Kongregationen slår i sin skrivelse af 25. januar 2007 fast:

1) At Notifikationen af 1995 stadig har gyldighed som læremæssig bedømmelse af Vassulas skrifter. I denne Notifikation nævnes selve formen for de påståede åbenbaringer som suspekt. Her tænkes formodentlig på, at skrifterne er blevet til med 'ført hånd'.

Ligeledes nævnes nogle læremæssige fejltagelser: 1. Et tvetydigt sprog vedr. de tre personer i Treenigheden. 2. En forudsigelse af en umiddelbart forestående periode, hvor Antikrist vil have stor magt i selve Kirken. 3. En profeti om et 'tusindårsrige', hvor Gud vil indføre en tid på jorden med universel fred og velfærd forud for Kristi definitive komme. 4. En forudsigelse af, at der i nær fremtid vil komme en Kirke, som er en slags pan-kristent fællesskab, hvilket er i modstrid med katolsk lære.

Notifikationen af 1995 medgiver dog, at disse fejltagelser ikke findes i Vassulas senere skrifter, hvilket imidlertid tages som tegn på, at budskaberne ikke er af guddommelig oprindelse, men alene frugten af privat meditation.

Desuden anføres, at Vassula skønt græsk ortodoks går til kommunion ved katolske messer og således skaber forundring og uro både i hendes egen kirke og blandt katolikker.

Troslærekongregationens samlede bedømmelse, som den kommer til udtryk i nævnte notifikation fra 1995, er derfor negativ, og kongregationen opfordrede biskopperne til på passende måde at informere de troende og til ikke i deres bispedømmer at give rum for udbredelsen af hendes ideer. Kongregationen opfordrer (invita) endelig de troende til ikke at betragte Vassula Rydens skrifter og initiativer som overnaturlige og til at bevare troens renhed.

2) Vassula har efterfølgende haft en dialog med Troslærekongregationen og i 2002 svaret på 5 spørgsmål fra kongregationens side, som har bragt klarhed over vigtige punkter i hendes skrifter, som var problematiske, siges det i skrivelsen af 2007. I lyset af denne afklaring mener Kongregationen, at det er nødvendigt, at der finder en klog bedømmelse sted af de enkelte passager hver for sig, for at de troende får en reel mulighed for at læse skrifterne i lyset af de nævnte afklaringer. Kongregationen mener desuden, at Vassula i sine afklaringer har forklaret budskaberne som hendes personlige meditationer og ikke som guddommelige åbenbaringer.

3. Endelig siger kongregationen, at det fortsat (min understregning) er uheldigt (inappropriate) for katolikker at deltage i bedegrupper organiseret af Vassula. I øvrigt skal katolikker følge de af Kirken fastsatte regler for deltagelse i økumeniske møder.

MINE BEMÆRKNINGER TIL SKRIVELSEN

II I sin skrivelse af 25. januar 2007 nævner Troslærekongregationen ikke den skrivelse, som samme kongregation efter korrespondancen med Vassula fremkom med i 2002 (?), og hvori kongregationen gav udtryk for, at Vassulas svar på spørgsmålene havde bragt den fornødne afklaring, hvilket måtte tages som udtryk for, at samme kongregation ikke længere fandt anledning til at betvivle, at Vassulas skrifter var rettroende. Man har ret til at gå ud fra, at denne ikke omtalte skrivelse stadig står ved magt. Det nye er derfor, at Vassulas svar ikke er tilstrækkelige til for den enkelte troende at bedømme de enkelte passager.

Men det skal bemærkes, at den aktuelle skrivelse så lidt som skrivelsen fra 2004 ikke fordømmer Vassulas budskaber, men kun understreger nødvendigheden af at tolke de enkelte passager i lys af hende egne forklaringer afgivet overfor Troslærekongregationen.

Med dette forbehold kan katolikker derfor stadig med god samvittighed læse hendes skrifter. De skal dog have hjælp for at tolke dem på korrekt måde, mener Troslærekongregationen. Det er en klog pastoral forholdsregel, som også gælder alle andre såkaldte private åbenbaringer, f.eks. Medjugorje. Erfaringen viser nemlig, at ligesom man kan gå vild i Den hellige Skrift, kan man også fare vild i de private åbenbaringer. Det er her, Kirkens vejledning kommer ind i billedet.

III Som ovenfor refereret (nr. 1) udtaler kongregationen i notifikationen af 1995 ikke udtrykkeligt, at det er uheldigt for katolikker at deltage i Sandt Liv i Gud bedemøder. Bedemøder nævnes slet ikke. Der siges, at biskopperne ikke bør give rum for udbredelse af Vassulas ideer. Det er ikke klart, hvad der konkret skal forstås hermed. Adressaterne er ikke de troende, men biskopperne. En mulig tolkning kunne være, at biskopperne ikke selv må medvirke til at Vassulas ideer bliver udbredt, dvs. at ingen officielle biskoppelige organer må medvirke. Det kan ikke berøre de enkelte katolikkers ret til privat at samles om Sandt Liv i Gud jf. næste punkt.

IV I Kirkerettens can. 215 siges det udtrykkeligt, at "*de troende har ret til frit at grundlægge og lede foreninger, der har velgørendhed eller fromhed til formål, ...*"; man kunne tale om de troendes ret til privat at forsamle sig f.eks. til bedemøder, bibelkredse og lign. Det er derfor værd at bemærke, at Troslærekongregationen i sin skrivelse af 25. januar 2007 ikke kommer med et formelt forbud til de troende mod at deltage i Sandt Liv i Gud bedegrupper, men bruger udtrykket "uheldigt / ikke opportunt" (latinsk tekst). Det er også værd at bemærke, at denne skrivelse er rettet til biskopperne som en vejledning i deres håndtering af sagen. Skrivelsen anfægter således ikke de troendes ret til at danne bedegrupper. Biskoppen kan i sit eget bispedømme forbyde katolikker at deltage i Sandt Liv i Gud grupper, hvis han skønner, at katolikkers trosliv er i alvorlig fare. Det er derfor den enkelte biskop, der skal tage stilling til, om han enten vil fraråde eller helt forbyde bedegrupper af den art for katolikkers vedkommende. Han kan naturligvis ikke forbyde sådanne grupper for andre kristnes vedkommende. Biskoppen skal altså have en tungtvejende grund til direkte at forbyde katolikker i at gøre brug af den ovennævnte ret. Men på den anden side skal katolikker altid vise deres biskop ægte loyalitet, når han vejleder dem som deres hyrde. Det er altså muligt, at den enkelte katolik kan komme i en loyalitetskonflikt.

I sit svar til Troslærekongregationen kommer Vassula også ind på bedemøderne (Sp. 5). Sandt Liv i Gud lærer os at praktisere hjertets enkle bøn og gøre vores liv til en uophørlig bøn, skriver Vassula. Men der er også et stærkt kald til at danne bedegrupper over alt i verden. I 2002 var der f.eks. i Frankrig 48 økumeniske bedegrupper. I Brasilien, som er et meget større land, var der flere end 300 ifølge Vassula. Enhver bedegruppe, hvad enten den er ortodoks, luthersk, anglikansk eller baptistisk (eller katolsk), begynder deres møde med rosenkransen, skriver Vassula.

Den lille vejledning til bedemøder fra 2006, Prayer Meeting Guidelines, er en samling af klassiske katolske, ortodokse og andre kristne bønner, og der er absolut intet hverken i bønnerne eller i strukturen i bedemøderne, der er problematisk, med mindre man ikke finder det rigtigt, at der også finder læsning sted af Vassulas budskaber, men dette indslag er ikke tyngdepunktet i bedemøderne.

V Kongregationen skriver, at Vassula i sit svar siger, at hun ikke præsenterer sine budskaber som guddommelige åbenbaringer, men mere som personlige refleksioner. Det må bero på en misforståelse. Hendes svar er på dette punkt aldeles klart. Hun skelner udtrykkeligt mellem den officielle Åbenbaring (med stor 'Å') og såkaldte private åbenbaringer (med lille 'å'). Hun forklarer tilmed, så godt som det nu er menneskeligt muligt, hvordan hun modtager de overnaturlige åbenbaringer. I sin beskrivelse er hun helt på linie med katolsk teologi og f.eks. den hellige Birgitta og andre mystikere, der har modtaget åbenbaringer. Vassula er sig altså bevidst, at der er tale om overnaturlige åbenbaringer (med lille 'å'), men hun understreger, at de ikke har samme autoritet som den officielle Åbenbaring. Det springende punkt er da, om Gud også i tiden efter den officielle Åbenbarings afslutning fortsætter med at åbenbare sig og tale, og hvis det er tilfældet, hvordan man da kan finde ud af, om det virkelig kommer fra Gud (kunsten at 'bedømme ånderne'). Det er vigtigt for dem, der har taget Vassulas budskaber til sig (og mange er konverteret i anledning af dem), at betragte dem som overnaturlige i karismatisk/mystisk forstand, dvs. inspireret af Helligånden ligesom f.eks. Den hellige Faustinas budskaber.

KONKLUSION

Enhver officiel skrivelse fra en kirkelig myndighed skal læses omhyggeligt, dvs. man skal prøve at forstå, hvad den siger, og hvad den ikke siger. Man må ikke tillægge den en mening, den ikke giver udtryk for. Man må naturligvis heller ikke lade den sige mindre, end den ønsker at sige. At Troslærekongregationen fortsat udtaler sig om sagen, viser, hvor svært det er, ja måske umuligt, for hele Kirken at nå til enighed om noget så vigtigt som at konstatere Guds fortsatte dialog med sin Kirke, når den bliver konkret som i Medjugorje og hos Vassula. Kirkens rolle er altid at være forsigtig uden at 'udslukke Ånden' (1. Thes. 5,19-20) og at vejlede til at høre de profetiske budskaber på rette måde. Troslærekongregationens holdning er således stadig (igen?) forbeholden uden at være fordømmende. Den enkelte biskop og den enkelte troende må på denne baggrund foretage sin egen åndelige vurdering.

København, den 5. april 2007

Lars Messerschmidt